LA CENDRA NOSTÀLGICA

(Territori i Cultures S.L.)
Ulldecona

Carrer Sants Borja Nº 21-43550 Ulldecona.
lluismillanceller@gmail.com

Dipòsit legal:
ISBN: 978-84-09-00097-5
Imprimeix: Serra IGSL (Ulldecona)

Primer edició de l'obra: març de 2018.
Imprès a Catalunya

Com sempre, a la meva família pel seu suport.

A Núria Masdéu pel seu compromís

amb els meus poemes,

I a Vera Kohlenbach per captar

amb les imatges els meus pensaments.

PRÒLEG

El cor al mirall és un autoretrat dels abismes i les pors en què es mou l'individu dins d'una societat que topa i frissa amb l'essència reflexiva dels poetes. A partir dels animals, de fruites, d'arbres, de cases abandonades o pous, el poeta descriu el dualisme entre el "jo" i el més enllà: "el món". El llibre conté tres poemaris: "El cor al mirall", "Existencialisme" i "Al poble que naix". El fil conductor dels tres poemaris és la cendra vista com rastre del temps i dels records.

LA CENDRA NOSTÀLGICA

LLUÍS-PAU MILLAN GUTIÉRREZ

***I-* El cor al mirall**

***II-* Existencialisme**

***III-* Al poble que naix**

/- El cor al mirall

Crisàlides

La transparència és el món posat davant l'abisme.
Com se sap, la nit part de les crisàlides.
L'estavellar-se fidels,
sense elegància possible en la tragèdia,
en la lluminària d'un petit far de ciutat.
Paradoxalment, la mort és l'únic argument de vida.
Van aprendre dels últims milions d'anys
que també hi ha vols i laberints
que s'assemblen molt a la disconformitat.
La intel·ligència de la ceguera.

Dofins

Em moc amb l’enyor del temps que lentament
travessa el salt de mitja lluna dels dofins.
Exhibeixen l’esperança de la pell suau,
i jo, costaner imprudent,
crec necessari passar la llengua
per l’afilat ganivet de sal.
Ans que piquessin el profund aparador
era a terra pres d’alguna onada.
Invisiblement les vides se solapen
en el transgressor monument a la llibertat.

No he tornat

Encara no he tornat de paraules que desconec.
I em replantejo el retrocés dels canons
en vaixells que s'enfonsaren temps enllà
del meu lluitar pels profunds recuperables.

I m'entristeixen les primaveres
des dels teus llavis gruixuts
que m'estimen o besen incerteses.

El rastre de nèctar
que les abelles detallaven
per influir contra el progrés
i que hauríem pogut veure
si ens hagués obsedit quelcom
més que l'egoisme de sempre.

El temps

Que en l’anar i venir
no es confonguin els teus llavis.
Que el destí ja ha començat
en els barrots que les dents
han marcat en el mapa del viatge.

Balbuceja la nostàlgia
en els incisius que pararen els primers llavis.

Fins que sigui tard
no notaràs com es desplaça.
Li seràs estranya per poc temps
i et veuràs a tu mateix dintre el refugi.

Al portal de casa una ombra em mira
i li mossego uns metres.
Després d’una carícia
els rastres del seu alè
han fet primavera
sense tu.

L’ombra és tota la vigília
en què l’amor és fa un arbust
que s’ha topat amb un marge.

Per definició, quan s’estén la llum
les contraposicions desapareixen.
Així som: metafísica.

El cor al mirall

El cor al mirall.
Vàlvules de por.
Simetries de besos.
Sinergies del jo
que gira al nostre entorn.

La idea concebuda
per l’abisme.
El buit dels ulls
que acordonaven el crim.

Tracto el mirall
amb aquestes
maneres de fer,
i sempre
transparent
li escric al marc:
El pinyol de l’ albercoc
és el cor de tots els homes.

L’alè

L’alè que es cruspeix la sorra
després de l’onada,
que per sempre marca el límit del jo dintre l’abisme.
Ha mort el temps
i l’atzar continua sense ell.
Com l’únic Déu,
de cames llargues,
que sap saltar d’illa en illa
sobre l’existència humana.

Argila

Amb la teva argila de llavis
colpeja menys el vent
ara que estic
sobre el mur desèrtic.

¿Després dels xiprers,
quin laberint d'arrels
vindrà de la terra
per fer-nos dialogar
amb les ombres?

Projectes debatuts
dintre calaixos.

S'encén una espelma
abandonada a la sort
d'una nit com aquesta,
plena de records i de tempesta.

Pàl·lid

Un arbre pàl·lid,
una formiga que arrossega
una fulla massa grossa,
amb esforç,
per l’escorça.
Un vers posat dintre
una veritat sense sentit.
¿Quantes paraules,
per ningú recordades,
hauran deturat el temps
dintre el camí profund
de la mirada?

Cerca

Cerquen el record les mans,
cerquen el record olors
de blat encara verd.
Somortes parets del mas
adormen somnis de teula
roja i càlida.

És el teu somriure l'esplendor dels arbres,
és l'aigua l'indult per rebrotar que esperàvem,
ignoro l'or duplicat en el Sol i en la mirada.

Un país dintre teu

¿Qui sóc per fer dansar el vent,
nàixer els somnis,
cloure'ls imposats en els meus?

¿Esperar el ritme de l'onatge,
emmirallat pel teu silenci innocent,
dur el timó dels teus batecs
fins l'hora fosca del temps?

¿Explicar-te que la tarda no acaba sense un vers,
que són els poetes els que lliguen
els horitzons a les pàtries?
Qui sóc per parlar-te de cadenes de llibertat?

¿Qui, per enfonsar-me en la Mort
i arrencar-ne els sepulcres,
o venir d'un record dolorós
per retornar l'absència
als teus pensaments?

Si caus

Si caus en aquest pou
i l'ànima et retorna,
però no en el teu jo,
sinó en la mirada de l'altre.

Et sembla que les fulles
que de veritats són alçades,
en un racó del taüt que feren del teu poble,
les mou l'invisible alè de tots els homes lliures.

L'heroi recull el fruit,
encén la flama a la casa dels segles.
Posa la mà a la ploma i escriu
que els miracles existeixen.
I no en té ciència,
només poble i vent,
i el pou,
i les fulles ja en un munt de temps
que perpetuen un nial de vida.

Estrelles

Han arrelat les teves mans
als instants de nit cendrosa.
Puc notar com una ganyota,
sobre la pell malmesa,
l'espurna antiquíssima.
I vessant-me els ulls de terra,
refer, sense còncaves,
horitzons llaurats d'espera.

En les escorces laberints metòdics,
camins de certeses i renúncies,
xiprers que el vent
estira fins al silenci.
Congregar el cant dels insectes,
convidar el record a estances
oblidades.

M’acut la Vida

Al silenci m’acut la Vida,
a voltes no m’adono
que som dintre el laberint
amb sabates on els dits
pessiguen els somnis.

A les paraules m’acut la Mort,
a voltes no m’adono
que sóc somiant vora el camí,
dels mots regalima un record,
una lluita de la sang contra l’oblit.

I no he dut mai ulls,
ni mans,
però sí peus que
cavalcar poguessin
la cendra del foc antic.
Ser el dolor, llavors,
el somni de la vida.

Xivarri d’estels

Xivarri d’estels,
somni de músics
anunciant trista nit
de violins.

El vent posant nom,
antic mestre del plor,
a les fulles inquietes.

Les veritats torturades
en els salvatges records
que ens emmirallen
a la por immòbil
que sent l’aigua en el pou.

Paraules de vidre,
inservibles,
que van cendrí la mort
en el seu trajecte
metàl·lic: trens
d’exili.

Quin riu

¿Quin riu m'obre el dolor
de les paraules no dites
en les cataractes dels teus llavis?

¿Quin mar de dunes
ha fet fugir el temps
en les seves onades?

¿Quin camp de raïm verd
em permetrà el repòs del vi
en el solatge final de l'hivern?

¿On va la tarda a morir
si no tinc el profund límit dels teus ulls
marcat com un miracle més de la nit?

La cendra dels salvatges

Com salvatges simulacres
paraules incendiàries.

La cendra que mai
anirà més enllà
del seu antic somiar.

La mare que es mira
el tel de la nit
en els ulls del seu hereu.

L'hivern que la tempesta no feu encendre
les espelmes de les cases ni la fe.

L'obtús país en el fangar dels segles,
de la sang onírica
sabut en tot l'absurd seny.

El vincle

Plou cendra d'un pont insalvable.
La boira on els arbres
reviuen secrets
s'endinsa en el teu món.

L'ampla serenor
on jau el cor de glaç crepitant,
pren el balanceig dòcil del raïm ja madur,
en la branca de final tendre,
on també l'aranya teixia
somnis de conquesta dolça.

Queda de mi l'hivern
traspassat pels camins de l'amor,
les hores que s'envolten,
—malmeses, febrils—
de mots que tothom coneix.

Cantat en els arbres,
llençat per l'atzarós arquer,
salpat en vaixells
que pressentien la roca
per la llum celestial del far.

La porta que s'obre en els ulls
quan ells es tanquen.

Tu, potser un vers llunyà
que es va oblidant,
la música que precedí
el primer bes.

Incloc

Incloc ales i arrels
en el joc dels peus
en els núvols,
del poble en les ombres
dels arbres assenyats.

El rusc i el laberint
del meu silenci fràgil,
en les flors marcides
durant les albades.

Figuraven unes mans
com esperança de tija.

Alhora plou
per als rebels ocells
que voregen el balcó
d'una casa gèlida.

Alhora plou
en l'agonia
dels homes.

I no puc dir-te
amb el bec
ni un crit de fam,
que el meu país
i les seves raons

han plogut
pels segles
com tempestes
silenciades.

Inunda

Cendra,
no et neguis, pel dolor del rastre
que gairebé ningú recorda
cremant els arbres amb els llavis closos,
les mans, les escorces,
els ulls, les arrels,
la saliva, la saba.

Nosaltres,
el mar de fons que esquitxa la vida
quan ets vora la platja.

Els peus de sal nodrida,
en deserts i en murs,
en nits d'estels.

Darrere el profund de cada precís secret de les coses,
hi ha un mot de vestit cendrat,
indefinible en la immensa absència d'ara.
Però cert.

Potser dels somnis
davallats pels camins
impossibles d'entesa.

Homenatge últim

És d'hora, és l'hora.
I el vent és el temps.
Et veig posat el barnús,
enfilar-se la tarda
en l'últim minut del roig,
i segellar amb els dits
la finestra que et guarda
del meu trist hivern.

A poc a poc sóc el tel,
la imaginació del teu cos
inundant la pluja lenta
d'un dia llarg a la feina.

Ja en tinc prou
amb el volar distret
d'unes fulles,
d'esquena a mi,
columna enllà,
et traspasso el cor
fins als ulls encesos
pel foc de cendra eterna.

Servil d’un temps mai viscut,
distància inhumana
de silenci i oblit
a l’altra banda del (no-res) carrer,
on els xiprers són,
i només són, secrets d’ocells.

¿És el meu nom pres
en el bec d’orbs fills
ara dormint sota el crit d’estels?

Salvem els indrets

He posat les hores
al bany maria.

Els hiverns, al microones
de la pell.

L'insalvable mur de l'absència
consumeix lent
el ciri que la nit ha encès.

I en un motel llunyà,
dintre la mirada,
el mar capficat
a estimar indrets profunds.

Emigra la pluja,
dels meus records no salvats,
a la tarda d'avui:
de núvols
enfilats als cims
clamant vora Déu
si no fora millor
conèixer els homes
que mai s'apropen
als escarpats indrets
de cada glaçat vers.

Gairebé

La sageta,
ombra de la tarda
somorta gairebé
rere els arbres.
El recompte
d’hores trencades
sempre sofertes.

Només el respectuós
silenci pams enllà
de les sèquies
dels camps.
El pastor al jaç
del ramat.

L'hostil

Lletrat hostil dels somnis,
vaixells dintre la nostàlgia profunda.
Pàtria salpada
en el filar de les aranyes.

Dintre la mirada
hi ha somriures perduts.

L'hivern s'enreixa
en el desfilar nostàlgic
del vent
per la coberta
dels ulls.

S'ha endinsat un mariner
en el mar de les absències.

Darrere la boira
es veu un pas estret.

Pas dels dies,
pas de mercaders.

El mar caigut
al desert de les passions.

S'ha endinsat un mariner
en el pas dels dies,
en el mar de les absències
ha nascut un mercader.

De la boira espessa
l'hivern aprèn
que és desert l'onatge,
que és besat el somni
en els estels.

Vaig desdir

Sento la porta,
gairebé novel·la
a la pell.
Escrivia absències
com sempre,
roses mortes
en símptomes d'hivern.

Rere la porta un silenci,
la teva nova llunyania
només fou l'alè del vent.

Encapçalo

Ajorno la tarda
ensabonat
al palau del teu mirar.

D’hiverns de guarida i fosca veritat.

Abelles que perpetuen
primaveres,
¿quan despertarà la
rosa dintre el clos
puny?

¿Podré generosament
rebre
l’olor de les flors noves
en el sepulcre lent de l’oblit?

Ensorra

Faró de somnis,
dintre la soledat
de dunes
del pastor se sent
la crida,
el jaure
submís del gos-corder.

Ben a la vora,
el blat
porta insígnies
del riu cabalós.

Menjo el trot
del temps,
entre les dents
la Mort.

Sabedors

Tenaç avet
cruixit
—lent o rabiós,
trist o, potser,
guarit de soledat—
dintre el teu gran silenci...

Si el vent suplica secrets,
els renglars de l’aigua
esgoten el darrer dilema del fang,
si la mort prem els seus dits
sobre el violí de les paraules
i madura la música enganxosa
de la nit...

El cim de la muntanya, ara difús,
el vent, testimoni rebatut,
el riu, plorós amb el so del desert,
trist univers d’estrelles...

Ens queda l’abisme
naixent d’antic miratge,
llosa de l’oblit
que ningú aixecarà,
veritat sepultada,
intents dels somnis
degollats al saló
de palau.

Tota la sang esculpint
el crit del rei,
el despertar dels pobles,
la insurgència
del bes possible.

Brandar

Em miro brandir
la dolorosa sintaxi
del record.
Sepulcral tristesa
puc besar-te
l’esquitx d’odi,
enllà sé l’amor.
Crepita la vida
en les escorces
de la meva ceguera.

Estenc la mà
als ulls de la nit,
l’esperança
cau lenta
amb velocíssims noms.

Aviat m’ordenaràs
de conèixer el teu silenci.
Tràgicament em veig
enllà del profund bosc.

Cercant el verd
enmig la fosca.

//- Existencialisme

Habitar la cendra

Habitar-me és arrossegar
el propi sepulcre.

La cendra mínima
d’oblit espargit
a petits apartaments
sense la llum
ni l’aigua necessàries.

Mobles fixes darrere
finestres tancades
de per vida.

La cendra dels records
tan subtilment ploguda
en nova terra
de l’avet antic.

Em veig dintre els ulls dels arbres,
pels passos coordinats
de formigues
als indrets desconeguts
de mi mateix.
Camins a l’escorça de l’ànima?

Quanta por fa
no esdevenir metàfora.

Ser clos en el temps,
la cel·la de l’existència
en tots els silencis
i en cada paraula.

La veritat traïda

Traeixo la devoció que sentia,
tardes enllà,
pels meus records.

La vida és trair la veritat,
és metamorfosi
dels passos
perseguits dintre
el gelós respirar
del teu alè forà
als meus llavis.

Toco la set
des del batec
del teu amor,
gairebé sóc al mar
dels primers somnis,
o al seu contrari:
onades de paraules
topant als marges
dels murs de la Mort.
.

El poal de Déu

Acomiadar-se del metge
és esdevenir un record tràgic.
A cop d'estimar-se el pou,
és farà fràgil.

Un poal de cristall
en desglaç
per estimar
nous llavis.

Buscar Déu
en el fangar dels dies,
esculpir ceràmiques
emplenades d'absència.

Feu-me senzill

Feu-me senzill
allò que no ho és.

Caminar enllà
de les últimes cases
conegudes,
on viuen illes,
un port allunyat
amb barques
que la fusta
em diu que
el naufragi
les ha fet mot,
almenys per a mi.

Pogueren
haver salpat
des d’algun indret
forjat amb sang
dintre meu.

Que sembli un accident
el davallar de les persianes,
—horitzons que es trenquen—
ara que em crides

i només jo
t'hauria d'haver sentit.

Talons a l'eco
del silenci,
ulls d'agulla
clavats en el meu darrer alè.

Diu el teu nom la nostàlgia

Donem-li indret,
tal volta
una antiga arribada
sense somni fiblat
ni percudit dintre
aquesta nit
de pluja.

Em llampega l'ànima,
caic en els ritmes
dels vaixells gronxant-se
en el balancí de l'enyor.

Diu el teu nom
la nostàlgia,
té la clau de l'orgull,
la clau de la cambra.

Estimar és ser (esdevenir) una bèstia

L’home que sóc
és un llop dintre
el laberint
de les paraules.
Cloc queixals
de nostàlgia,
mossego
la teva pell:
estimar és ser una bèstia.

No podré veure el final del laberint,
ordenar les ombres,
reteixir el fil dels teus tendons,
digerir-te.
Perquè mai deixaré
d’estimar-te.

Un record que compartim

Empedrat camí
inundat de dolor,
no salparé pel
mar d’aquesta pluja
amb arbres talats
per un indigne.
Habito la terra
marró dels teus ulls,
i els petits avets
dels teus besos
els rego amb els meus.

No puc dissenyar cap barca
si em miro la nostàlgia
dintre la pluja de l’empedrat
i el seu reflex és
un record
que compartim.

Ben a la vora

Em talla l’alè
el fum d’una promesa.
En respirar-lo et sé lluny,
mans cendroses.

Em crema la teva pell
encara entre el fum.

Passa el riu vora el somni perdut
i esquitxen
peixos de plata
i arbres imaginaris
que he construït ben a la vora.

Em sagna la memòria

No em sorprenen els somnis fugits
ni l'espai desocupat pel teu cos
al meu subconscient.
La fragància que traspassa l'asfixia
després de l'amor.
Ni els rajos de Sol no entrats al bell mig
de la cambra.
Llençols desats amb subtilesa
al rostre de l'esperança.
Peus que somriuen a pluja descalça.
A la cuina sento el soroll d'un bes
salpicant les manises.
No rellisquis,
em sagna la memòria.

Havies dansat

Havies dansat,
enfilat la tristesa
pels abismes del temps.
Cosida a la closa de les flors,
l'hivern s'allarga amb vida pròpia.
Per la terra rocosa
el sabor de la tija es confon
amb la llengua.

T'he besat l'alè de l'ànima
i les revores dels llavis
han embogit la Mort
en la seva cançó sempre justa.
La revenja és l'espera,
l'amor posat a l'iris d'un somrís
més infernal que el jo.
Que cremi
fins a la cendra,
que precipiti ponts
dintre el teu plor,
que faci una visita als desitjos,
veuràs
les meves mans
en els taüts de cada mur.

Em recordo dintre la teva mirada
com un cadàver descobert per un infant
que no sap si apartar-se'n.
T'observo les còncaves
on els cucs fan vida.
A l'espera.

He mort

Les venes s’emboiren
i moro al fons de mi.
Tan profundament incalculable,
que la tristesa no em troba
la pols del propi cos,
ànima sepultada.

He pensat en tu
en el darrer batec
i et miro als ulls
i et beso absent
i qui sap si m’has notat
com una ferida àcida als llavis.

Vull pensar que camino per la cendra,
passes de melangia,
i et revisc sòlida,
presumptament no somiada.

A tons marrons

Que sóc en un mirall enfront de la teva absència
i els teus llavis són una cuneta tapiada per l’escorça
d’un plataner de tons marrons.
Un solc de terra, estrats dels amors perduts.
Venes i còncaves, anèmia de l’oblit.
Silenci des del darrer tret.

No em sents

No em sents des del mar que navegues,
però les ombres són anys podrits a l'alè de l'angoixa.
Ocells ultramarins al soterrani de l'absència.
No em sents al llarg port de la mirada,
ni en les sabates que s'emproven els somriures per descalçar-se
de la vida.
Els blaus que et fan les cordes a la pell del vent.
La vela triangular que t'assalta el batec rapidíssim d'una nova onada.

El crit del silenci

Només després de la cendra
l’ànima comprèn les esperances
dipositades en les paraules.

Els llibres mutilats
al llarg d’un fuetejat odi
acabaran venjant-se.

Les cadenes als taüts de la pell,
el crit del silenci en les flors
més boniques. La poesia.
La lluita no té després,
no es pot ajornar la nit,
ni la consciència dels pobles.

Mirar és filar

Retornat del taüt,
carregat als omòplats
de l'esperança.
Aletegen paraules
al cos mogut
per l'agulla de la por.

Un ocell cosit amb fils.
Blanc cendrós,
bec de silencis,
antinatural puntada.

M'interioritzo i em picoteja
una flor tardana i trista.
M'he devorat els dits per no tocar-te,
conservar el miratge intacte.
Es fila en la mirada
el pont majestuós i digne,
pedres de paper-cartró.

Com si fóssim junts,
abraça'm la columna
on la Mort esguarda.
Fes-li llarga l'espera.

Valdré la cendra

M’enterro l’ànima sota els xiprers,
els ulls se’m claven als batecs
transposat pels auguris
del somni ja terrós.
Del temps perdre la pressa.
Valdré poc més que
la cendra de les mans,
l’estiu sense suor dels nostres cossos.
I la pluja novament,
pels silencis tan anhelats
em dirà el preu dels meus descrits
paratges interiors.

La Torre del *jo*

Sempre havies volgut una casa sense portes,
coses del disseny ultrainterior.
Miracles sense miralls
ni vidres a les finestres.
De cop entrava el vent,
corria per l'ànima,
i érem bells com els anys,
i lliures de corsers,
figures, tal volta,
del que es pot ser
sense parets a les mirades.

Ni llençols blancs,
tot cos fet servir,
enllà ara, llavors endins de l'altre.
Les peces immòbils al tauler,
el somni demoleix la Torre
del **jo.**
Som la runa.

Carn i onatge

Vam cremar un llibre per insubordinar-nos a l'hivern,
profunds avets
arrelats al pensament.
La cendra, mirall de les passions.
Carn i onatge poblaven la Lluna.
L'auguri del futur ensorrava
els cossos,
platges molles,
que se'ns feien invisibles.

///- Al poble que naix

L'autogestió

El suïcidi té arrels
i jo em moc sota
la seva boira densa,
psiquiàtrica destresa.

Antecedents i "Antecessors"
promogueren tot d'estrelles fugides.
"Nocturna pobresa",
titulen articulistes dels sabers
caminant per la biosfera de la inconsciència.

Més ampli aquest estrat que qualsevol abisme
produït pel desglaç!

El pont de les llàgrimes.
La corda del pou que com un volcà de l'ànima
t'atrapa la nou germinada. Tota l'Àfrica
és abraçada per les venes dels vampirs.
En les coves filosòfiques dels benestants imperis.
En els patrons de l'aparença es respecten
els diumenges negres del capital.
L'únic paratge no sotmès pel seu aspecte és la nit.
I els poetes l'apressen, a voltes,
com una fera
que consumeix passions i allarga amors.

Serà igualment trista la desigualtat,
i el suïcidi delicte,
i l'Àfrica submisa.
Qui tingui esperança
que em llanci una pedra al cap.
Èticament, l'acceptaré
com el preludi del bé!

Dels sòlits i els insòlits

Pels sòlits murs admirats
pel vent sempre lladrant,
el meu poblat ibèric,
petit i ceràmic,
s’alçava.

Apresos els ciments
prenem les cotes
que ens separen del mar.

L’ample argumentari
dels “arqueòlegs” per les nafres
del crist gotegen,
escolto l’home penjat
en el bronze dels antics pensaments.

Tants segles cuit a la intempèrie!
Valdran les pluges per remoure les consciències?

La meva terra és una espècie de filòsof

Liquo pels paratges de les ribes
i em dol la solitud dels miratges futurs.
Cel, et sents ferit, planys per les destrals
i fas inútils bifaços de la història.
Guanyà la vall al mar la conquesta dels mil·lennis.
Enderrocarem la bellesa pels canons i les pedres,
deixarem sense murs les ànimes.

En confós dietari el capellà,
any 1600 de la nostra era:
“un ametller florit fugint de la poesia,
l’oli daurat,
el vi rogenc cremant el progrés.
M’ensagnava el paladar,
et volia plorar la dolçor de la terra seca.
A dintre les ungles,
com llunyanes salvacions,
se’m desvela resignada la mirada trista”.

A l’església

Apuntalo la mar per les coves fosques del seu fons.
I republicà com sóc, i també dòcil,
em desfaig de les muses del meu poble:
un crist convalescent sense mirall
per veure’s l’horitzó dintre les ferides.
Descrec i m’aturo davant les cases que tenien murs del 1200,
i, no sé, no he esbrinat, on s’enterraren tots aquells
que propugnaven la fe institucional.

La flama de les flors,
les promeses pobres
de la vela.
La vella desesperança de sempre.

Als camins viscuts en un vol suau

Assec la claror de la tarda en la fredor
conservada pels empedrats dels oracles.
Canteres d'experiència.
Tapiats lligalls per les venes dels meus camps.

El neolític de la pell,
les olives que em voregen
amb les fragàncies àcides.
La teva boca dintre el cor
inclou el pinyol germinador.
¿Esgarrats els símils impossibles,
qui voldria viure allunyat d'aquesta terra?

Quan entrar era prohibit

Tardanament la tarda,
àmpliament l'infinit,
vagament els vagons.

Així la llunyania
és plegada —deia—
com "una infinita tarda
en els vagons de l'horitzó",
enllà de les pàtries,
udolant el meu vexat silenci.

Lentament sabré si m'apropo
a la Mort del meu temps.

El migdia
pels fòssils rocosos
del profund mar.
Tot el blau en l'ombra
dels peixos invisibles.

Sostinc el pal dels estels
a les proes dels somnis.
Ploraren la compartida,
petrificada naixença.
La perplexitat universal.

Venir dels llocs inhòspits

Nàixer en les ungles
d'un gos al jardí florit.
Aixovar tinc de nova boca.
Del meu passat als seus canins.
Com un bes del temps
i la Mort.

¿Algú haurà pensat que ens estimàvem
sota quines llums, en quins camins perduts
pel no-pas dels amants?
Seràs a prop del meu cos un arbre cendrat?

Un plor des del cantar del rossinyol
retornat pels designis de l'atzar,
brodat des del silenci nocturn,
¿des de les crepusculars còncaves,
sabré, secretament,
sostenir el teu "majestuós" posat
en les meves paraules?

I ja mai més
t'inclinaràs com ara sobre els meus llavis,
no resoldre'm el dubte
dels cruels abrils farcits d'enyorança.

Aquell genet

Tindrem temps per mirar-nos als ulls, Sòcrates!
Els llavis em són plata donada per la Mort.
Llunyanes les campanes i les bales forjades per l'amor.
La desesperació dels somnis.
Em ploren i em besen tots els límits del cos,
els doldrà el meu riure, el temps i les flors
nascudes al pati del meu cuidat saber.

I jo, penso només en tu.
En el jardí i en les pedres tosques d'una
aigua infernal. La serp, la teva dona: l'Eva.
La joia del paradís.
Compartir la Mort em rellança als intents de la soga i la corbata diària.
Els trossos del record que seran l'herba verda,
l'arbre tossut, l'estimada conversa.

Deambular per les penombres de la Soledat

A qui vulgui trobar la soledat:

“No prenguis armes amb les mans
ni somnis bategants al cor flagel·lat.
Et clavarà el metall tot travessant les costelles.
No esperis pietat!

No emprovis sabates als somriures
dintre els ritmes del glaç,
ni vagis del tot descalç pel teu propi foc;
els escarpats records et cremaran.
El joc de les llagues als seus llacs silenciosos
voldran ofegar-te.

Ni en l’onatge t’endinsis
si arribes als límits dels seus continents.
No t’ofereixis plenament al mar
la suau bondat amaga els ja profunds vaixells.

Si sóc tardà conseller,
és per la meva llarga vivència
dintre seu.

Allibera’t de l’home,
i les flors de les tàpies
a la fi t’arrelaran.

Buits els ulls,
quan no la puguis veure,
l’hauràs ben trobat”.

Zombi

Imagineu un home anglès i una tomba,
mirant-se, enfrontant-se, estimant-se...

La tombarella d'un nen escampant
la tristesa amb el somrís.
Om ignora temps ençà
aquests contraris.

Un petit volcà sota una llosa.
Ossos, finitud de la besada.
L'ocell migrat de l'Àfrica
que s'ha camuflat en un ametller
per fer de metàfora de la soledat.

Verd camp, marbre de contrast:
brut, sense lletres,
en l'eterna primavera
dels ulls traçats pel dibuixant hivern.

Hi ha fang a les sabates,
estàtues futures d'un nou record
ple d'ombres i taüts d'esperances.

Reprendre els sonets

“El mar és un miratge dels nostres silencis d’ara” —afirmes.
Ara beus del vas la transparència,
sona música als llavis
i l’estómac és un meandre
de la teva pobresa més ridícula.

Que voldries fugir com una onada
o que del profund et portessin
la crueltat forjada en els amants.

De sobte reprens el vol dels versos:
“Saber en quin moment hem
començat a parlar de poesia”.

“Suposes que ja des dels camins de la mirada?”

Retrobes el sonet:
“El mar és un miratge dels nostres...”
Sospires, i el batec al cor
et perfora la tristesa més inexplicable.

Mai soldat abatut a les trinxeres dels records
sabrà descaminar dintre aquests ulls.

Dintre d'un somni

Empènyer el desallotjament,
reviure l'enterrament,
confiscar un somni al lladruc
d'esperança del teu gos enamorat.

Tornar per la porta del darrere
que ahir a la casa no existia,
i tapiar-la amb els crits d'angoixa
de la nit.

Revesteixo els forrellats,
els ciris que apago flamejaven.
Em contemplo la Mort pels llibres
llegits que em prestaven a la Biblioteca
del Raval.
Una espècie de mantell
de paraules
més o menys fràgils
sospesen el temps
en les tremoloses estrelles.

D'aquí a un somni
passarà corrent l'eternitat.

Abans del dol, l’arbre

Abans del dol, l’arbre.
El Sol sobre la llavor
de terra no colgada.
Encara els teus ulls per tancar, besaven.

Al jardí del teu pubis
la bruna sintaxi de les paraules
era la sínia de la carn,
saliva de l’eternitat.

No van gosar que et marcissis
i palpitants brunzits
del rusc anaren del silenci,
escopetes d’hivern volàtil,
a servir la Reina.
La República en color magenta!
De sang, daltònics,
no de flor.

Quin parèntesi als somriures.

El dolor del meu arrelat cor
en mirar profundíssimament vençut,
no sabria pas descriure’l.

Infern misericordiós

Diàleg amb els guardians:

“Vinc de la paraula
que es descompon
en les armes del silenci
que coneixereu.

En la cendra que a voltes
no queda en mi
d’un foc,
sinó d’un desglaç:
el foc desglaçat
de la venjada mort.

En la poblada sang del cos
vidriat de runes, metalls i creences.
Casa antiga del crepuscle
que vaig besar tardanament.

El vent que desperta en la llum
aquietada dels fanals.
Repiquen els insectes el tambor
de l’adéu,
i la tomba allarga l’absència
mil·lenària del crit.

Déu, etern infern,
¿podré quedar-me
en les ferides del teu fill?
Sóc el romà que traspassà
el seu costat!”

De la mà al pit i altres pàtries

Et beso, i suaument una ombra s'eleva.
Al principi m'esguardo en la solitud d'estimar-se,
penso que no sóc cap mag amb les paraules,
i el teu sabor m'alimenta amb la imatge d'una ferida de bondat als ventricles.
Amb els anys, el batec entrellaça els silencis de l'ampli horitzó
d'allò que en la joventut en dèiem pàtria. I somnis.
Sobretot somnis abrigats en l'abril d'una florida rosa.
¿Com podíem viure ensangonats en la realitat, tan imaginària
que se'm presenta ara?

Havia perdut l'home mut amb les passions,
ara sóc l'ombra de les ombres!

La seva invasió dintre la mirada
no em demana impossibles.
Des del rotund segell palpo els teus llavis
que són antics i frescos,
encadarnats en d'altres besos.
Reencarnades retines, em sé un record.
Em pregunto:
Qui era record de nosaltres?

Quan ella m'escriu les dinàmiques

Escullo la cendra i ella em viu dintre les mans la vida.
La solitud em suposa memòries geogràfiques de la tristesa.
Com pàtries en solcs de pell esblanqueïda.
Morter s'apropa a la Mort, almenys en els ecosistemes de les lletres.
Percut el tambor d'un sacrifici al bell mig de les engrunes de la selva.

Als ulls em plou també l'incendi del temps verbal,
per les conjugacions enfilo les dents i l'espasa de l'autodefensa.
¿Si enigmàticament em traspasses
el carril i el bregatge que no feu la ciència,
sinó l'absència, vacil·larà l'indult de la solitud?

Tècnicament: el gruix de l'ànima del carril
i l'equilibri tèrmic són fonamentals per al perfil.

Sinònims de la guerra contra l'oblit

Després d'un parell d'anys gairebé incalculables,
fem les *juntes*, sense carn sota la pell,
sobre roques de nostàlgia
—almenys igual de fredes, m'aclareixo a mi mateix.

L'enginyer del refugi acata l'amplitud del desencert en les paraules.
"Que necessitàvem *juntes*!", precedeix el silenci dilatat
per les incapacitats d'absorbir semblant ximpleria.
Efectes tèrmics de la desconnexió amb el món que mai coneixeríem.

Dones juntes amb les ànimes,
un infant enmig de les bombes de blat
que morirà,ignorant i ignorat,
endinsat en la incomprensible prosòdica de la tristesa,
profunds somnis glaçats estenen les parets dels sinònims.
Per a tots, i un a un, arribarà l'hora sense rellotge.
Les podrides revenges envelliran dintre els ulls,
i també tots aquells que estimàvem s'encomanaran
a Déu.

La guerra de les *juntes* és el joc democràtic de l'oblit.
La sepultura més insuportable.

Les comissures de l'imperi

A les comissures de la política
s'hibriden espurnes patriòtiques:
insuportable, desesperant,
indissoluble, sacralitzada...

Les cendres de l'Imperi són plenes de paraules.

El teu vaixell, sense timoner ni nom,
enrocat en les pinces
moribundes del cranc més antidemocràtic.

Plena de retrocessos, desvivint el temps.
Fruit del desequilibri, de la incomprensió
elemental de tu mateixa.

Si em veus així

Envolto la tarda
a braços del predador,
amb el desgastat alè,
el meu cos putrefacte,
el silenci dels llacs,
la besada dels llamps
traçant-me l'ànima
per l'arborada.

Endins del plomatge,
la memòria humil i immensa,
la vençudíssima dansa
del bec-garrot.

Planeja'm sobre la vida —desig últim.
I em davallares al cor sense pregaria.
Al novembre amb només
el fruit de la nostàlgia.

Repic de pluja

Abelles somiant,
a voltes per la superfície de la soledat
o per la densitat exacta, inexistent,
del propi brunzir que els diminuts camins escampen.

Acendra els anys, enmig del passat, la Reina,
i és tot el poder d'un tel de fulles allà enfora,
aquell planeta arbori on
tantes sonores llumetes fan de riba
de la nit.

Al pou que asseca l'arbre,
sense saber-ho,
la primavera ha naufragat,
l'herència d'un fong,
el plom del revòlver, eixut oblit.
Desert de mel, sense reserves.
El lloc dels alés
va crepitant per la caiguda;
no reconeixen el terra!
Viure endins de la Mort
pel somiat demà
del mai.

La NASA

El llunyà vers emmalaltit
es despenja de la lluna, i se m'endinsa
pel dolor. Sóc persuadit per l'arquitectura de la pols,
l'engranatge del silenci duu els meus ulls
per les terres de les ruïnes futures.

Els xiprers prenen velocitat en la fondària
del passar ràpid de l'oblit.
Un cotxe que fuig aparcat en l'atmosfera de les presons dels poetes.
Pels anys d'amor
sona el clàxon que ningú pot sentir.

Si fracassa la llum lunar
on acabaran els onatges?,
qui es farà càrrec de l'equilibri?

La tristesa metàl·lica

La tristesa em sona metàl·lica.
Una càpsula d'astronauta.
El plany, vernissatge dels xocs frontals.
Les reparacions on els homes semblen fulles de paper.
L'allunatge de la teva llunyania,
pel remogut suburbi,
fràgil i poc indagat,
on diuen que el vent no hi és.
Les nues cames lluminoses,
esperant les petjades dels llavis.
Quan parin els motors, des del silenci,
m'hauràs ben bé oblidat?

Els atzarosos

Se’m refreda l’arquitectura de la vivència.
Dels poemes les llavors s’expandeixen pel baf del vidriat alè,
i no se’m sostenen els besos que es gronxaven pels pensaments.
S’alliberen els brevíssims símptomes de la desmemòria.
El pas de la llum del far a l’aigua,
la moribunda estocada del vaixell
en la roca d’un pinyol cèntric de maçana.
L’Amargor del mar desvestit d’esperances i ports.

No saps dir-me

No saps dir-me si he mort.
El centre del meu sospir s’assembla al primer bes.
I musico la mateixa perseverança en resistir.
En la mort i l’amor el cor batega o s’enfonsa.
Sense opcions. Elegeixo, això sí,
no les mans que m’acompanyen,
sinó el somrís avançat al fosc mur.

Sempre l’empat

Enllagrimats enigmes es desprenen voluptuosament.

Desplantant la infantesa dels ulls. Tots els homes que he estat en

assemblea confusa. Congregacions de besos dintre els punyals del passat.

Topo amb la meva intel·ligència, les aranyes són ponts de teranyina

cap al propi mur. Sempre l’empat!

A les làpides de l'amor

A la fi el tronc cerebral t'oblida.
Et vibrava una altra veu dintre les paraules.
Com si algú t'intercalés els dits entre les cordes
d'un vent instrumental que ve de lluny,
de fora, i també de dintre;
de quelcom més immens,
d'un mar, o d'un miler de semàfors creuats per peus
supersticiosos que no xafen el cos rallat de la zebra.

Tu la zebra del crepuscle,
la tarda intermitent
d'un roig descordant-se cada cop menys apressadament.
D'on vindran els onatges sense la fondària dels teus ulls?
M'esmunyo, amb els dactilars emplenats de tinta,
per dintre les teves runes,
i et marco una pedra, i una altra,
amb els llavis
—com un pedrapiquer de l'església del poble—
fins que es fa fosc per tot arreu, i no es distingeixen els límits
que et va costar traçar.
Al meu voltant el teu oblit em fa fora
amb una pluja filada als cristal·lins.
Et visc tan profundament,
que passats els anys,
amarro, enfonso
en el teu far
cada lletra inscrita en les làpides d'un amor fràgil i intens.

Sóc el zombi dels cementiris,
el pretendent de cada flor.
La mort de la Mort.
Llunyanament propera.

La inexistència no és un obstacle

Tinc a les mans unes patates que tu també somiares,
colgades al fons d'un llarg sospir, que serà, en algun temps,
de nouvinguda.
Quin cirerer floria en el teu darrer somriure?
Li dedicares paraules olorant la primavera?
Bru de treball, veig el teu braç acariciant curosament la vinya,
per enverdir-la ans de la teva absència.
¿Per la dolçor del raïm podràs ser un record,
quan jo ni brasejava per dir-te adéu llavors?

No depengueres mai del rellotge que ara és herència,
però si d'una mirada. El temps està en els ulls, per això
se'm fa tan relativa la teva llunyania en el pas dels dies.
Ser-hi al fons ens val molt més que aquesta espera.
Jo batego per tu, amb el record de no entendre el Món.
Grillaran les patates mentre les distàncies ens separin.

De la tomba del teu amor moribund

Jo nasquí de la tomba del teu amor moribund.
Els funicles pilosos, els jardins dels passats amants
ocults en la indiferència, sense rastre.

La seva ombra en els teus ulls.
La seva mort, també, aquietada
en el llac podrit dels besos.

I ara jo, naixo i t'estimo des del meu cadàver.
I, consecutivament, em reposo l'antiga pell.
Sense escenes de creuats a cavall,
sense blanques muralles i santes ciutats.
Sense fundacions ni mites,
romans en mi.

La sang dels altres mars
m'apressa les evidències de les petjades humanistes.
I si no sóc altra cosa que la llosa de la teva felicitat,
mai haurem estat part
dels atzars que, calladament,
llancen flors pel cor invisible del futur.

Car no sabràs
el sentit dels avets
al llarg del camí del meu cementiri.
Una tarda, mentre els teus llavis besi,
veuré la meva mort en els teus ulls.
Conseqüentment, fugirà en el parpelleig l'infinit.

Quan només siguin

Quan només siguin un vers les meves paraules,
i de sobte per l'esquelet m'apugin flors rectes com bastides.
Si per uns ocells nascuts de mi sóc la carronya.
L'àpat dels cucs, la meva ànima tants cops naufragada.
Si faig servei com mai al mar emplenant-la de la solitud pròpia.
Quan humilment em mori,
i revivint-me digueu quant m'estimàveu,
recordeu com, a voltes, també, per necessitat, vaig oblidar-vos.